

[Anker Lau.]

med udviklingen med hensyn til skatterne under den højtærede finansminister. Når vi har valutakrise, finder den højtærede finansminister let vej til skatteborgernes lommer for at bremse forbruget, og den højtærede handelsminister griber til importreguleringens tommelskrur for at bremse importen og spare valuta. Men når valutakrisen så er forbi, når valutareserven nærmer sig milliarder og statskassen bugner, ja, så finder de to højtærede ministre ikke på at levere pengene tilbage til borgerne eller ophæve restriktionerne; nej, så ruller millionerne via statskassen, ofte til opgaver, som borgerne kunne løse bedre og billigere uden statens indblanding, hvis de fik pengene tilbage; og den højtærede handelsminister finder en ny begrundelse for at bevare restriktionerne — der kan jo altid findes en argumentation, som i den givne situation er egnet hertil.

En af de ikke uinteressante ting, der skete sidste år, var, at loven fik navneforandring; nu hedder den lov om valutaforhold, formentlig for at betone, at den ikke mere har forbindelse med forsyningen eller beskæftigelsen; nu er det en valutalov, og dens eneste formål er det valutariske. Men mange vanskelige diskussioner har en række ministre måttet igennem for at imødegå beskyldninger, ikke mindst fra retsforbundets side, for at benytte loven til protektionisme. Jeg ved ikke, om retsforbundet betragtede denne navneforandring som et resultat af samarbejdet med regeringen, men nogen stor sejr kan det i alt fald ikke være. For den, der følger med i hele argumentationen om erhvervslivets stilling til markedsplanerne, især når man læser den nylig udkomne redegørelse for industriens forhold til markedsplanerne, kan der ikke være tvivl om, at denne lov er og i mangfoldige år har været en beskyttelseslov, en ren beskyttelseslov, også trods navneforandringen. Kunne man ikke få beskyttelse gennem toldforhøjelser, så brugte man importrestriktioner, og det må erkendes, at noget mere effektivt i den retning næppe findes.

I hvor høj grad færdigvarerne er beskyttet, fremgår med stor, ja, vel for mange overraskende klarhed af det skema, der findes på side 53 i varedirektoratets rede-

gørelse for markedsplaner og erhvervsudvikling inden for industrivareområdet. Heraf fremgår det bl. a., at 98 pct. af vort forbrug af industrielle nærings- og nydelsesmidler dækkes af dansk produktion, og for en lang række andre forbrugsvarer er procenten i gennemsnit 90. Af enkeltheder kunne det være morsomt at nævne, at for fodtøjet er procenten 98, for parfumeri- og sæbeartikler 98, for jern- og metalvarer, herunder husholdningsartikler, 86. Man ser altså klart, at nogen stor margin for import og konkurrence har der på disse områder ikke været.

Jeg skal i øvrigt ikke gå i detaljer med dette, men vil dog mene, at denne redegørelse må indgå i den kommende udvalgsbehandling.

Når hertil lægges, at den valutamæssige baggrund for lovens hidtidige administration nu er bortfaldet, må der vel i dag være en virkelig mulighed for en reel liberalisering på fronten for forbrugsvarer. Sidste år udtalte det ærede medlem hr. A. C. Normann, at en omfattende frigørelse måtte forudsætte en betydelig valutareserve. Nu har vi denne reserve, et beløb, som sagkyndige folk tidligere har nævnt som et mål, og så spørger jeg da det ærede medlem hr. A. C. Normann, om han nu vil være med til at gennemføre en omfattende frigørelse. Vil han nu, da den økonomiske baggrund i nogen grad er til stede, være med til at gennemføre den liberalisering, som hans parti gang på gang opfordrede den tidligere regering til? Jeg håber virkelig, at det ærede medlem nu vil gøre hele sin indflydelse gældende og ikke nøjes med, som i øvrigt altid tilforn, at drille tidligere handelsministre, som regerede i en tid, hvor der dog trods alt ikke rådede helt de samme vilkår og forhold som dem, vi kender i dag.

Men argumentationen vil nok i dag vise sig at være noget anderledes; nu er det ikke valutaproblemet, der klemmer, nu er det ganske ligetil beskyttelsen for den del af vor produktion, som føler sig truet af udsigten til de europæiske markedsplaner, og ingen vil naturligvis bestride, at sådanne vanskeligheder må opstå rundt omkring. Med 25 års beskyttelse gennem denne lov har vi skabt mange af de vanskeligheder, som nu opstår for de virksomheder, som voksede op alene i ly af denne beskyttelse.